

NÓGRÁDI LAPOK ÉS HONTI HIRADÓ

POLITIKAI, TÁRSADALMI S KÖZGAZDÁSZATI HETILAP.

Előfizetési ár:

Egész évre 6 frt. Fél évre 3 frt. Negyed évre 1 frt 50 kr.

Egyes szám ára: 15 krajczár.

Előfizethető csupán a kiadóhivatalban lehet B-Gyarmaton.

Előfizetési pénzek, reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz intézendők.

A lap szellemi részére s a nyíltilterre vonatkozó minden közlemények a szerkesztőhöz küldendők.

Hirdetések díja: három hasábon petiszer 5 kr. — Nagyobb és többszöri hirdetések jutányosan eszközöltetnek.

Bélyeg minden beiktatásnál 50 kr.

Nyíltilter garandált sor: 20 kr.

Magyarország tisztviselőinek sorsa és helyzete.

Magyarország tisztviselőinek sorsa, nemcsak őket magukat, hanem kell, hogy a nemzetet és a kormányt is egyaránt érdekelje.

Szomorú tény az, hogy az összes tisztviselők helyzete tarthatatlan.

Csak hazafui kötelességet teljesít tehát bárki, ha felfogva a kérdés fontosságát és ismerve annak részleteit, Magyarország tisztviselőinek sorsát, megoldás felé vezetni törekszik.

Nem képzelhető, hogy volna diplomata, országos-képviselő, politikus vagy publicista, nemzetgazdász, főúr és gentry, továbbá a mezőgazdaság, kereskedelem, ipar és a polgári foglalkozás bármely rétegéhez tartozó magyar állampolgár, aki be nem látná azt, hogy nemzetünk erősbödése és annak értéke kiszámíthatatlan arányban csak akkor és az által fejlődhetik fokozatosan, ha a közvetlenül termelő osztályokon kívül az — ugynevezett — „értelmszerű keresetnek“ legintellektualisabb elemének, i. e. az ország összes tisztviselőinek ma napság már tarthatatlan helyzetén törvényhozásilag gyökeresen segítve lesz.

Sajnos azonban, hogy ezen régóta várva várt megoldás nemcsak bizonytalan időre elodáztatnak vehető, de annak beigazolására, hogy a kormányreform terveit keresztül vinni ohajtana, még csak foglalót sem adott a parlamentnek.

Már pedig a tisztviselőknek és egyéb az állam szolgálatában alkalmazott ezer meg ezer szellemi munkásnak sorsa és helyzetével nemcsak foglalkozni, de azon segíteni is kell; mert nemcsak számánál, de sokkal inkább hivatásánál fogva, nagy fontosságú társadalmi osztály a tisztviselők és hivatalnokok egyeteme.

Uj osztály ez — ugyszólván — közéletünkben, 1848. előtt oly csekély számu volt, hogy a társadalomban nagy tekintélyű és befolyású néhány tagján kívül számba sem jöhetett, már csak azért sem, mert az udvari kancellária Bécsben székelt,

a budai helytartótanács és fiók udvari kamarán kívül s a megyei tisztségeket betöltötteken kívül, mely tisztségek „nobile officium“ voltak és élethivatásnak nem voltak tekinthetők, az országban alig egy-két banya-, sőtiszt és gazdatiszt által volt képviselve.

Az alkotmány visszaállításával, 1867-ben visszaállított az 1848-iki törvények alapján szervezett miniszterium, az akkor megalkotott reszortjaival és visszaállított az 1848. előtti feudális megye, mely 1870-ben ment át némi átalakuláson, a juridikumnak elválasztásával a politikumtól; gyökeres reform azonban nem történt. De mert az állami teendők napról-napra fokozott arányban igénybe veszik a vármegyei tisztviselők munkaerőjét és képességét és mert manapság a régi vármegye patriarchális bel- és küllete megszűnt és mert a vármegyei tisztviselők, az 1883-ik I. t.-cz alapján egyéb állami tisztviselőkhez hasonló kvalifikációval bírnak, köztük és a többi állami tisztviselők között, a javadalmazás tekintetéből sem kellene különbségnek lenni; már pedig azt látjuk, hogy amint az állami tisztviselők átlagának alig van 1000 frt évi jövedelme, a jobban javadalmazott keveseket nem emlíve s nem hozva fel, hogy ezren és ezren ezen alóli jövedelemen tengődnek családotul. A vármegyei tisztviselők átlagának azonban nincs több 700 frt évi jövedelemmel!

Ha tehát meggondoljuk azt, hogy az így javadalmazott tisztikar gondolja az ország összes közgazdasági, közművelődési, hadügyi, közrendészeti stb. intézményeit; az ország anyagi jóléte, szellemi felvirágoztatása s ami ennek érdekében munkával jár, az mind az ily csekélyen javadalmazott tisztikar túlerhelt munkás műhelyében készül és általa hajtatik végre. Bámulatos türelem és megnyugvás ez a helyzettel szemben, remélve és álmódva egy jobb sors után, mely a tisztviselőket mai napig nyugodni hagyta.

De mert, az állami költségvetésnek alig elért egyensúlyára való tekintettel, alig remélhető jó-ideig gyökeres javulás, mélyen lesújtó az, különösen a megyei tisztviselőkre, akiknél partikuláris helyzetüknel

fogva, még csak az előmenetelre, a fokozatos előléptetésre sincs meg a reménység és alkalom.

Nem megdöbbentő állapot, hogy kvalifikált tehetséges erők, férfi koruk első éveiben rekednek meg ott, honnan többé előmenetelük s viszonyaik javulása alig remélhető! És sajnosan kell tapasztalniok, hogy a polgári élet bármely rétegében, háromszoros sőt négyszeres javadalmazásban részesülnek a magán szolgálatban levő hivatalnokok.

Nagy hátránya van ennek nemcsak társadalmi tekintetből, de legfőképen nemzeti tekintetéből, mert máris közel állunk abhoz, hogy Magyarorszában a tisztviselők és egyéb alkalmazottak kisebb-nagyobb mértékben coelibatusra vannak kárhóztatva; azon kar, mely hazafi érzésű, művelt fiatal nevel és nevelhetne méginkább az országnak.

Zsibbasztólag hat ez a kifejtendő munkára is; és szomorú, hogy a tisztviselők kis nimbusa, mely őket 1867-et követő néhány évben még övezte, végig szétfoszlott és pedig leginkább azáltal, hogy a keresetében és jövedelmében megerősödlött társadalom mindinkább amerikai módon kezdte ember-társait becsülni, a szerint, hogy mennyit ér vagyoniilag? és rájött, hogy bizony a tisztviselőség egész összességében apró kis jövedelmével vajmi keveset ér! Mert manapság a tisztviselők legnagyobb contingense nem magán vagyonára támaszkodik, hanem csekély tiszta fizetésére.

Nemileg megnyugtatót bennünket az, hogy a tisztviselők körében is mozgalom támadt országszerte és reméljük, hogy igazságos ügyök, mely országos ügy, egyszer valahára meg fog oldatni. Addig is azonban, míg az ügy, a hivatali pragmatika a nyugdíjaztatási kérdés és a fizetések javítása tekintetéből törvényhozásilag rendezve lesz, különösen a vármegyei tisztviselők és egyéb alkalmazottak sorsán és helyzetén, ha csak ideiglenesen is, például drágasági pótlékkal, segíteni kell, amint már az több helyütt megis történt.

Örömmel regisztráljuk, hogy Nógrád vármegyében is, a vármegyei bizottsági tagok és legnagyobb adótfizetők kezdeményezéséből a legközelebb meg-

TÁRCZA.

Az utolsókból első lesznek . . .

— Kézirat —

(Tartalom: Vaszary, Lestyánszky, Baross, Marzós, Esztergom, Ipolyág, Gyarmat, Majthényi, Nógrádi Lapok.)

Ha az egész ország lázas érdeklődéssel leste, ki lesz a hercegprimás? Képzelhető nekünk, hontiaknak a kíváncsiságunk, kik az esztergomi érsekben nem csak főpásztorunkat, de egyúttal legnagyobb birtokosunkat mondjuk magunkénak (11187 frt 7 kr. államadót fizet hontmegyei birtokai után) ki így kettős minőségében döntő súlylyal bír politikai harcainkban is. (Sietett is a honti szabadelvű párt kitűnő vezére a gratulációk között — az első lenni.)

Nagyon természetes tehát, hogy Hontvármegye nevében, annak alispánja Lestyánszky Sándor rögtön levélben emelkedett szellemű táviratban a szelvény átvétele adóját az új hercegprimás — úgy is mint egyháznagyja, úgy is mint első birtokosa iránt.

Vaszary Kolos a következőket távirta vissza:

„Ütközben vett szíves kíváncsiért fogadja, Nagyságod melyen átérzett hírlás köszönetemet oly kérelemmel, hogy Hontmegye közönsége magyar hazánk javára és a koronás király diadalmára irányuló hazafias és főpásztori törekvésében hazafias lelkesedéssel engem támogatni sziveskedjek.“ Vaszary Kolos.

Az első lépés tehát megtörtént. Most jön a többi. Deputáció megválasztása. Diszruhák kiporolása . . . hol kifüggetés, hol összehívása . . . Csizmáknak kivételése és megszüntetése . . .

Azután atúnázunk kézesokra Esztergomba. (Mily boldogság lesz most vasuton utazni. Csakán majd mi nevetünk, meleg coupeban, illatos bók ragyújtása mellett a lévatakon, amint vonatjukról áteziphek pakkjaitak mi hozánk, mert most már nekünk áll feljebb, — mint ezt a „N. L.“ mult számában megírta a hont-nógrádiak nagy öröme, azaz az felejtette ki a „Vasuti hírek“-ből, hogy

e nagy előnyt — Hontvármegye közigazgatási bizottsága szerezte meg a publikumnak, amely folytonos felirataival a szigorú és nem nagyon adakozó vasminisztértől 5 kérelmezett dologból — 4-et vitt ki.

Az egyik az átszállás beszüntetése Csátán.

A 2-ik személycoupek megszüntetése. (8-at fogunk kapni újból.)

A 3-ik, újszemélyvonat letesítése. (Meglesz május hó 1-étől.)

A 4-ik kérelmet tagadta meg egyelőre.

U. i. a vágányok megszüntetéséről nem akart hallani. És az ötödik instanczia mi volt?

Ez csak privát információ volt ugyan többek részéről, de azért — ha ellentétre tesz Baross — jobban sujtotta volna az ipolyágizakat, mintha ama 4 hivatalos kérelmet — nem adja meg.

Az a röpke hír kezdett itt u. i. a gyarmati szárnyvonat megnyitásokor szállakozni, hogy Marzós Ferencz állomás főnököt, a tisztelet főparancsnokát, társadalmi életünk egyik legszeretetre méltóbb faktort, a mi közkedvelt „stázi“-kat elteszik B-Gyarmatra — a végállomásra.

Ki volt adva a jelszó: „Nem, nem, nem soha sem!“ Enklő, zúgó tömeg járta be az utcákat, a mely erre a, notára:

„Ha nem tetszik a gazdának, hogy mi itten mulatunk,

Vigye el a házát innen, de mi azért maradunk!“

ezt énekelte:

„Ha nem tetszik vas Barossnak, hogy mi itten tüntetünk,

Vigye el a vasutját, de Marzósot hagyja itt nekünk!“

Es a vas Baross engedékeny lett, mint a vaj s Marzós azóta újra büszkén a magunkénak vallja.

No hát ez volt az öt kérelem közül a 4-ik, melyet a közönség nagy meglepetésére intézett el a miniszter.

Az utolsókból lesznek első és az elsőkből utolsók. Így van ez az életben, mint most látjuk, a vasutások életében is történnék ily meglepő és váratlan fordulatok. És így leve belőlünk hont-nógrádiakból szerény utolsókból első és a büszke lovák így alázattal meg elsőkből utolsókká.

Igy van ez a megyei választásoknál, így van ez a királyi kinevezéseknel is.

Utolsókból lesznek első . . .

Most, hogy Vaszary Kolos az egyszerű, szerény fekete reverendás papúl a hercegprimási székbe . . . Most, midőn a főrendiházi szavazásoknál a főbírszék után az ő nevét fogja a jegyző elsőnek hívni a szavazó urnához (jelképezve ezzel a legnagyobb, a legelső rangot) míg eddig, mint panonhalni főpáti az utolsó volt (meg a ezimzetes és felszentelt püspökök is megelégték ők nem önkénytelenül felvetjük-e eme kérdést: Ki hitte volna? Piros és lila selyem referendás püspöktársai bíróra nem. A valódi, nagy érdemre rájönnek, elismerik azt alant ép ugy, mint feut, ily rendkívüli esetek azért szoktak bekövetkezni, hogy hitet adjanak a küzdő nagy szellemeknek . . .

Utolsókból lesznek első . . .

A mi szűkebb megyei életünkben van egy ehhez analog példa, melyben a tehetség, az érdem kitört rövidesen az utolsó sorból és elfoglalta — az első helyet.

A hetvenes években br. Majthényi László Hontvármegye főispánjának tisztelete és őszinte ragaszkodása jelöl a megye tisztikára egy díszes albumot adott át.

A sok fényes és kevesebb drága díszruhás alakok között az album legutolsó lapján egy egyszerű fekete attilás fiatal ember (rangra t. esküdt) háza meg magát. Ha akkor az albumba lapostak s a megye jórtyábe pillantást ohajtva vetni, e kérdés merült fel, ki lesz mástól átvizd málva Hontvármegye első tisztviselője? Azt hiszem mindenkire, csak ap az album legutolsó lapján helyet foglaló fiatal emberre nem mutatnak, aki pedig valóban az őt megillető, első előhelyet foglalja most már el, azon a nagy fénykörülván, mellyel tiszteletlyt ugyancsak br. Majthényi Lászlót meglettek. Mert megmondta már a szentírás is, hogy az utolsókból lesznek az első.

Igy leve Vaszaryból — primás.

Igy leve Lestyánszkyból — alispán.

és így leve a hont-nógrádi szárnyvonalból — elsőrendű vasut.

Fugyes Szent.

tartandó törvényhatósági közgyűlés elé, egy és fél százaléknyi vármegyei pótdátó megszavaztatására javaslatot fog tetetni.

Hinni és remélni akarjuk, hogy a vármegyei t. bizottsága a tisztviselőivel szemben többször nyilvánított elismerés meleg hangja után, az anyagi támogatást megtagadni nem fogja.

Nógrádvármegye közönsége, melynek eddig vármegyei pótdátója nincs, nem lehet olyan szűkkel: hogy ezen alig számbavehető egy és fél százaléknyi megyei pótdátó, mely a jelenlegi drágasági viszonyok között a tisztviselők anyagi helyzetét némileg felszűri, — meg ne szavazná.

A vármegyei tisztviselők értekezlete.

A vármegye tisztikara nov. hó 8-án B-Gyarmaton a vármegyei ház kistermében igen népes értekezletet tartott Seitovszky János alispán elnöke alatt. Az értekezlet méltóságtejesen folyt le. Tárja volt: a tisztifizetéseknek méltányos emelése.

Az alispán, aki az értekezlet egybehívását és megtartását a tisztikar felkérse folytan vállalta el, az értekezlet megnyitása után, nem akarván amaga irányadó véleményét, mely esetleg az indítványokat befolyásolhatta volna, elsősorban kifejezésre juttatni, a zempleni és szatmári e tárgyú körleveleknek felolvastatása után felkérte a tisztársakat neveztek előadására.

A tárgyhoz elsősorban dr. Hermann Károly főszámvé, aki statisztikailag is keményen foglalkozott az ügyekkel, szólalt fel és kimutatta, hogy Nógrádvármegye tisztikara az összes vármegyék tisztikarainál legmóltóbban van javadalmozva. Mintegy nyolcz különböző (kisebb és nagyobb) vármegyéből szerezte be a főszámvé a tisztifizetési adatokat. Utána Pongrácz György árvaszéki elnök ur beszélt a hangsúlyozta, hogy Nógrádvármegye közönségét oly nemeslelkűnek és lovagias érzelműnek ismeri, miszerint az, figyelembe véve a vármegyei tisztikar túlhalmozott munkakörét, — nem tagadhatja meg a méltányosabb javadalmozást. Majd Horváth Danó árvaszéki elnök történelmi párhuzamot vonva a régi és mostani vármegye között, a nagy munka és aránytalanul csekély munka erőhöz mérten felkéri veli a vármegyet, hogy a fizetés emelése egy és fél száztol pótdátó szavazzon meg. Az ügyszó meg Tihanyi Ferenc főjegyző, Csonka Zsigmond, Plachy József és Balás Ferenc főszolgabírák szólaltak fel. Ezen felszólalások után az alispán minden oldalról mérlegelve a dolgot, a lejjebb közlött jegyzőkönyvben foglalt határozatot, melyet az egybegyűltek egyhanguan elfogadtak, juttatva érvényre. Az értekezlet, 2 órai tanácskozás után az alispán zájós megelégedésével véget ért.

Jegyzőkönyv

felvéve Balassa-Gyarmaton, 1891. évi november 7-én, Nógrádvármegyei tiszt-, segéd és kezelőszemélyzete, valamint egyéb alkalmazottjai fizetésének javítása érdekében tartott tiszt értekezleten.

Jelenlévők: Seitovszky János alispán, Tihanyi Ferenc főjegyző, Pongrácz György árvaszéki elnök, Steller Antal tisztifőjegyző, Dessewffy Elek alügyész, Nagy Mihály, ifj. Farkas Ferenc, Balás Barna aljegyzők, Gróf Forgách Antal th. aljegyző, Baintner Ottó penztárnok, Ráth Jenő könyvelő, dr. Hermann Károly főszámvé, Horváth László, Sárosy János alszámvé, Balogh Dezso levéltárnok, dr. Kaeskovics Gyula tisztifőorvos, Tapolesányi Ferenc várnagy, Fajnor Sándor, Fölkel Károly, Horváth Danó árvaszéki elnökök, Gondai Károly árvaszéki jegyző, Budai Plichta Kornel közigazgatási gyakornok, Balás Ferenc, Bross Árpád, Csonka Zsigmond, Plachy József, Szakall Antal, Veres János járási főszolgabírák, Fellner László és Schindelaréz Vince járási utóbiztosok.

A tiszt előértekezlet által elnökül felkért Seitovszky János alispán, a megjelentek üdvözlése után előbeesátja, hogy készséggel engedett a központi tisztikar kérelmének, midőn az életérdekeiket annyira érintő fizetési javítás kérdésében, a vármegye összes tisztviselőit, a mai értekezletre egybehívta, hogy alkalmat szolgáltatson a felvetett kérdés többoldali megvitatására, másrészt közmegegyezéssel jelölhessék meg az irányt, melyet a megindult mozgalommal tévesztienők nem lehet. Az értekezlet jegyzője Nagy Mihály vármegyei I. aljegyzőt kéri fel.

Szatmárvármegye közönségének a képviselőházhoz, Zemplénavármegye közönségének pedig a nagyméltósága a belügyminiszter urhoz, ugyancsak a szönyegen fekvő tárgyan intézett feliratának felolvasása után, dr. Hermann Károly, Pongrácz György és Horváth Danó, a közigazgatási tisztviselői állás történelmi fejlődésére is kiterjeszkedőleg taglalják a vármegyei tisztviselők mai helyzetét, hivatalos állásuk és a közelet terén. Javadalmazásuk, mely a követelt szakképzettség, hivatalos teendők túlhalmozottsága, de a hasonló rangú állami tisztviselők tetemesebb javadalmozásával is arányba alig hozható, életszükségletek fedezésére elégtelen. Ugyanezen fizetéssel kénytelenek beérni most is, mely részükre az 1870. évi XLII. t.-cz. értelmében megállapítva lett, midőn az ugalkodó ősi fellegas még „nobile officium”-ot látott a vármegyei tisztség viselésében. A közigazgatás államotatása kiltatása helyezi ugyan a tisztviselői javadalmozás emelését, de a vármegye alkalmazott közegei irányában méltányfólag hatna s kiérdemelt lenne minden oly intézkedés, mely megelhetési gondjait az államotatás bekövetkeztéig megkönnyébbíteni célozná. Ennek előérére már több vármegyében megindult a mozgalom,

melytől vármegyénk tisztikara sem tarthatja vissza magát annál kevésbé, mert javadalmozása meg a vele hasonló viszonyok közt levő vármegyei tisztviselők javadalmozásával is mótóhabb.

Elnök a kifejtettek összesítése és méltatása, valamint saját méltatásának is előadása után, az értekezlet közmegegyezéssel történt megállapodását, a következőkben jelenti ki:

A tisztikar értekezlete, a vármegye összes alkalmazott közönségének javadalmozását kielégítőnek nem tarthatja, a fizetés emelés tekintetében más vármegyékben megindult mozgalom magára teszi, s e terén Szatmárvármegyének felirataban kifejtett álláspontja helyeskedve szükségesnek mondja ki, hogy az 1883. évi XV. t.-cz. értelmében a vármegyék hatáskörébe megállapított javadalmozás mérve, a vármegyei tisztviselők s egyéb alkalmazottak fizetésének javíthatása céljából, a törvényhozás után megféleleg felemeltessek; ügyének védelmét a tisztikar, a méltóságának szeretve tisztelt főispánjának kezébe teszi le, s a vármegyéből küldött országgyűlési képviselőket felkéri hitározza, elfoglalt álláspontja támogatására s különösen arra, hogy az állami tisztviselők fizetése emeléséről szóló törvényjavaslat tárgyalásánál, a vármegyei törvényhatósági tisztviselők értekezésben felhozott szíveskedjenek, oly értelemben, hogy az említett törvényjavaslat a vármegyei tisztviselők fizetésének emelésére is kiterjesztessék.

Vármegyénk közönségéhez az értekezlet külön előterjesztéssel járulni nem kíván, mert erős a bizodalma és meggyőződése, hogy részéről — a tisztviselőivel szemben annyiszor ismétlődve nyilvánított elismerés meleg hangja után — a támogatás és gondoskodás legfőbb nyilvanulását mint eddig, úgy a jövőben is tapasztalhatni szerencsés lesz.

Ezzel az értekezlet Seitovszky János alispánunk a tapintatos vezetéssel, továbbá dr. Hermann Károlynak az adatgyűjtés körül tanúsított buzgó fáradozásaért mondott köszönet után az elnök által felolvaslatott.

K. m. f.

Nagy Mihály,

I. aljegyző, th. főjegyző.

Seitovszky,

alispán.

Hogyan gondolkoznak másutt a vármegyei tisztviselők fizetésének emeléséről.

Ha jó közigazgatást akarunk, emeljük a vármegyei tisztviselők fizetését. Ez a jelszó most majdnem minden vármegyében.

A vármegyék közül ennek feliratokban is adnak kifejezést. Zemplén felir a Belügyminiszteriumhoz, Szatmár egyenesen a parlamenthez. Ezen körlevelek minden vármegyéhez eljutnak s tárgyalatni fognak. Abauj-Torda vármegye, dacára annak, hogy tisztviselői sokkal jobban vannak fizetve, mint a nógrádvármegyei tisztviselők, 40%-os fizetés emelést sürget a kormánynál.

Br. Rozner Ervin, Hontvármegye jeles főispánja, szintén magáéva tette ezen ügyet s mint értesülünk, a legközelebbi közgyűlésen ömaga fogja megtenni a megyei pótdátó utáni nagyobb javadalmozásra vonatkozó indítványt.

Tolnavármegye bizottságot küldött ki, a helyzet javítása céljából, részletes tervezet kidolgozása iránt.

Ezen vármegyék, valamint Nógrádvármegye mozgalma után valószínű, hogy Magyarország összes vármegyei megindulnak.

Örömmel értesülünk, hogy gr. Degenfeld Lajos vármegyénk jeles főispánja, szintén méltányosnak találja ezen ügyet. Készségkivül azonban, nagy súlyt kell fektetni arra, hogy milyen állást foglal el ezen kérdésben Seitovszky János alispán? aki közvetlenül érintkezik a tisztikarral, aki leginkább tudja, hogy vármegyénk tisztikara mennyit fáradozik és dolgozik a közügyek mezején, aki, mint vagyons ember, nem szorulván fizetés emelésekre, a legtárgyalagosabb álláspontot foglalhatja el ezen kérdésben. A helyi értekezletből és a vele folytatott diskussziókból, máris nyílt dologgá lón, hogy Seitovszky, bár, amint fentebb jeleztük, nem szorul semmiféle fizetésre, a legmóltóbban érdeklődik alantast tisztviselői helyzetének javítása iránt. Valóságos atyai gondoskodást fejt ki ő, mert tudja és érzi, hogy oly követelményekkel és munkakörrel szemben, mint a vármegyei tisztviselők, az állam, a vármegye, a járás, a község és magánfelek igényelnek, méltányos dolog, a tisztviselők nagyobb javadalmoztatása felett nemcsak komolyan gondolkozni, hanem egyszersmind tenni is.

A sajtó is komolyan foglalkozik a vármegyei tisztviselők helyzetének javításával s ez által a még sürűn létező közigazgatási műzériák megszűntetésével.

Egy irányadó vidéki lapban következő igenis megízírlhető cikklet olvassuk:

„Néhány héttel ezelőtt a fővárosi napilapokban következő rövidke közlemény jelent meg:

„Tolnavármegye legutóbbi közgyűlésén fontos indítványt nyújtott be a vármegye alispánja. Abba indult ki, hogy a közigazgatás bajainak elhárítása a törvényhozás intézkedésétől, a legközelebbi időkben nem várható s a létező bajok olyanok, amiket orvosolni, a megye a saját hatáskörében van hivatal, azt méltányozta, hogy küldessék ki bizottság, részletes terv kidolgozása végett, hogy mi módon lehetne a hiányokat segíteni s a jó közigazgatás igényének a vármegyék közrehatásával megfélelni.”

Sajnos, hogy e rövid közlemény, midőn a tudomástétel után, a fővárosi sajtó egyetemes napirendre tért.

Mi sem akarunk a vármegyék közigazgatási bajainak felgöngyölítését, csupán am ezen bajokkal szemben összefüggésben van, a vármegyék tisztviselőinek anyagi helyzetét alajtuk némileg megvilágítani s rámutatni arra, hogy a vármegyék tisztviselőinek helyzetét most már maguk a megyék, saját hatáskörükben segítsenek.

Nézetünk szerint, most már a társadalomból kell kiindulnia ama mozgalomnak, mely a vármegyei tisztviselők helyzetét elviselhetővé teszi.

A vidéki sajtónak vált kötelességévé, hogy a mozgalmat országos jellegűvé tegye.

Mert nagyon bölcsen tudjuk, hogy a közigazgatási teendők evöl-évre fokozodnak s a szoros értelemben vett közigazgatási ügydarabok ezer meg ezer száma mellett, szintén igen tekintélyes kontingenset tesznek ki a kihágási ügyek, valamint az iparrendelvények, iparigazgatványok, halászati jogok, eszed- és munkakönyvek és a többi kiszolgáltatási, sőt a mindentelre nyilvanartási jegyzetek vezetése is jelentékeny munkanyagot szolgáltat.

A vármegyei tisztviselőknek a munka-nyagból bőven kijut; mert a modern korhoz s ennek finomult követelményeivel képest, a munkanyag tetemesen szűkebb.

De a munkaerő most is jó formán csak az, ami húsz év előtt volt.

S az ügyforgalom evöl-évre növekszik, mit három tényező egész következtetésséggel a jövőben is csak fokozni fog. E három tényező: a törvényhozás folytonos reformintézkedései, s modernebbe alakult életviszonyok és a jogkereső közönség igényeinek fejlődése.

Tisztviselőinknek e három tényezőt mindig figyelembe kell venniük, ha azt akarják, hogy tisztviselői szinten állóknak tekintessenek.

S mégis mit tapasztalunk? Azt, hogy ellenállhatatlansággal „javadalmozásuk” most is a húsz év előtti, holott minden, de minden meggyőzően olyan drága lett.

A vármegyék tisztviselői ma már legnagyobbraért azért szolgálnak, hogy tisztviselői állásuk, a megelhetést eredményezze.

Rögen letűnt az az idő, midőn a tisztviselőség „nobile officium” számba ment.

Ma a tisztviselőtől megköveteljük azt, hogy kellő képzettséggel bírjon s hivatalának teljes odaadással feleljen meg, s ha ezeket megköveteljük, akkor nemcsak méltányos, de egyszersmind jogos is az a kívánságuk, hogy őket illendően javadalmozzuk.

Mindezeket már igen sokszor elmondottuk, de ha ez alkalommal ismétlünk s újból szönyegre hozzuk, az egyszersmind csak abban találja indokát, hogy közigazgatásunk bajainak orvoslása képesében a tisztviselői fizetés emelést is elengedhetetlennek tartjuk.

Mint hogy pedig most már az állam ez állapotot nem segít; s mert már van több vármegyénk, mely megmutatta a módot, hogy a létező baj orvoslásához saját hatáskörében is hozzá mer nyulni; tekintettel arra, hogy első sorban is a mi érdekünk az, hogy jó közigazgatást teremtsünk; oda kell törekednünk, hogy az utat jelölő vármegyéket követve, országos mozgalomot lélezzünk fel s midőn közigazgatásunkat a jelen keretben javítani akarjuk, e fő kérdéssel kapcsolatban olajuk meg a mellettkérdést is. Hiszünk, hogy e mellettkérdés megoldása, vagyis a vármegyei tisztviselők kellő javadalmozása által magán a fő dolog is lényegesen s talán alaposan javítanánk s közigazgatási műzériákról sem beszélhetünk oly gyakran.”

264. szám.

Nógrádvármegye főispánjától.

1891.

Meghívó.

Folyó év novemberi közgyűlésünk határnapját folyó hó 28-ik napjának délelőtti 10 órájára, az állandó választmány tanácskozási napját pedig folyó hó 27-ik napjának délelőtti 9 órájára tűzven ki, van szerencsém a törvényhatósági bizottság, illetőleg az állandó választmány tagjait meghívni; és közgyűlésünk első tárgyat képező ezen indítványt az 1883. XV. t.-cz. 10 §-ának rendelkezése szerint a tisztelt bizottsági tag urral a közgyűlést 15 nappal megelőzőleg annak felémítésével közölni, hogy a tárgyszorozat többi része a közgyűlés előtt 8 nappal fog szokhatni.

Kelt B-Gyarmaton, 1891. évi november hó 12-én.

Gr. Degenfeld Lajos, főispán.

Indítvány. Tekintettel arra, hogy az állami hivatalnokok fizetésének javítása tárgyában benyújtandó törvényjavaslatban a vármegyei tisztviselők javadalmozásának emelése figyelmen kívül hagyatott;

tekintettel arra, hogy vármegyei tisztviselőink minden tekintetben állami funkciókat végeznek s így nem lenne méltányos, ha az állami hivatalnokok fizetésével egyidejűleg a törvényhatóság figyelembe nem venné, hogy a tisztviselő munkaköre immár az illetőnek minden idejét igénybe veszi, hogy a megelhetés éért évre drágul és hogy a jelenlegi javadalmozás mellett a tisztviselői hivatali állásának megelhető tisztességgel meg nem lehet; amár az általunk contempál drágasági pótlék által, tisztviselőink helyzetének javítása az állami hivatalnoknál tervbe vett fizetés mérvét el nem éri ugyan, de azért is, hogy tisztviselőink befelőlő munkássága iránti elismerésük ez által is kifejezésre jusszon, indítványozzuk:

Mondja ki a vármegye törvényhatósági bizottsága, hogy a vármegyei tisztviselők, egy a segéd- és kezelőszemélyzet az ari helyzetének javítására „drágasági pótlék”-on az 1000 forintot felül javadalmozó tisztviselők alapfizetési arányában 20%, az 1000 ft és az az alul javadalmozó fizetési arányában 25%, a segéd- és kezelőszemélyzetnek fizetési arányában 10%, illetve 15% -nyi évi segélyre, a vármegye területén fizetett s az 1883. XV. t.-cz. 9 §-ában felsorolt adóemelésre 1% -ot fog és felj száztol pótdátó vet ki oly megszorítással, hogy az ezen drágasági pótlék fedezésére kivetett pótdátó a vármegyei tisztviselők államotatásának elteléshelyével megelhet.

Egyidejűleg bizottsággal kérjük Nógrádvármegye tisztviselői alispán hivatalát, hogy jelen indítványunkat a hivatkozott törvény 10 §-ában foglalt rendelkezések szem

előtt tartásával, minden vármegyebeosztásig tagnak a közgyűlést megelőzőleg 15 nappal megküldeni, s ennek mint első tárgynak a közgyűlési tárgysorozatra leendő felvétele iránt intézkedni szíveskedjék.

Gr. Czebrán László és társai.

A N. V. Múzeum gyarapodása.

A szívnek, leleknek bizonyosfokú műveltsége kell ahhoz, hogy önálló, magasabb és így elfoglaltságtól ment néz-pontra emelkedve, a közügy érdekében nem áldozat, de kötelesség-érzettel buzgalkodjék szolgálhat.

Kis-szerű, önző látkörből soha sem kerülhet ki semmi magasabb tény és így általában semmi udvas alkotás sem.

A „hazafiaság” sem érdem, hanem jól megértett önértékünkben álló mozzanatoknak kötelesség-szerű előmozdítása. És hat mi egyéb a N. V. Múzeum is, mint a hazafiaság egyik szent érdekének előmozdítására szolgáló törekvés: megőrizni igyekeztén a haza múltjának emlékeit a jövő nemzedékek számára, megőrizni főképpen írott emlékeit, melyek tanúságot tesznek az előzők törekvéseiről, küzdelmeiről, kitartásáról, diadalmaikról vagy tevédségeik eredményeként siralmas bukásairól. Maga az írás mondja: interroga generationem pristinam, et docebit te... (kérdézd meg az előbbeni nemzedéket és megtanít téged.) Így elmélkedve, ha aztán tapasztalom, a minthogy folytatnom is, hogy vannak még e megyében sokan, kik békros elfoglaltságaik közben sem feledkeznek meg arról, hogy összeszedjék a romokat, összehordják a maradványokat a jövőre kor okulására, a multak emlék-temploma alapjának lerakására: akkor a szent törekvés sikerét méltán remélhetjük, és a pártoló buzgalomnak a Múzeum gyarapítására folyvást érkező küldeményekben nyilvánuló növekedése tettleg igazolja reményeink jogosultságát: mert ime multheti jelentésem óta is a következő, becses és nagyérdemű adományok érkeztek múzeumunkba:

Kovács Ferencz losonezi kir. közjegyző ur, kit az értelmi főség az elfoglaltságaitól önzetlen színvalóval emelt, szabad óráiban összekeresi fiókjait és a megvalás gondolatának nehezítő érzete mellett is, ő közügy érdekében hazafiai hűvel küldi hozzám a legbecselesebb történelmi emlékeket: 1-ször is édes atyjának, a boldog emlékü Kovács Benjámin, losonezi volt ref. lyceum hittanárának V. Ferdinánd királyunk koronázásakor 1830. nov. 28-án Losonezon tartott, szívetekzőleg írott oratioját, mely kidolgozásánál és magas látnoki elmével szőtt hazafias aggalmainak mozzanatainál fogva becses és történelmi fontossággal bír. 2-ször az 1860. év legválságosabb időszakából, midőn a legnagyobb magyarnak, gróf Széchenyi Istvánnak vezetés halála a nemzet közérzetét melyen megdőbbsé, az akkori hazafias lelkesedésű pesti fiatal jogász nemzedéknek egy, 90 sajátkezű aláírással ellátott szövetségi actumát, mely szerint az aláírók a feltett Deák Ferencznek élete őrzésére kötelezték magukat, és kik közt a megyénkbeliek közül is a beküldött közül még négyen élnek. 3-szor. Az 1860. évi október 20-ki diploma után támadt politikai forrongás közepette kélt anonyim-levele a pesti egyetemi ifjúsághoz téves tüntetések, különösen nyilvános táncztálgalom nem tartása ügyében, (legnagyobb valószínűség szerint Vasváry Kovács által írv.) és a beküldött mint az ifjúság egyik vezérének kezéhez juttatva. 4-szer. Földünk László Kálmán a költő által 1861. január 8-án az üggyűlés alkalmával B-Gyarmaton Reményi Ede közreműködése mellett rendezett estély nyomtatott programja, mely költőnk utolsó nyilvános ílyetén fellepésének emléke. 5-ször. A pesti ifjúságnak Cavour olasz miniszter halála alkalmából az elasz ifjúsághoz intézett részvét nyilatkozat fogalmazata. 6-szor. Tisza Kálmánnak a beküldött, hazafias gondoskodásból egész terjedelmében sajátkezűleg írt levele, mely legbecselesebb autograph gyűjteményünk egyik nevezetessége leszen. Mindezekért áldja meg a magyarok Istene Losonez derek kir. közjegyzőjét.

Dessewffy Elek ur szintén teljes hazafiai hűvel csatlakozott múzeumunk lelkes pártolóihoz, és éremgyűjteményünk 10 darab igen becses és egyen kívül mind római régi-pénzzel gazdagította, nevezetesen 1-ször IV. Béla király rézpénzével, 2-ször Diva Iustinia, Marcus Aurelius császárné két ezüst érme, 3-szor Nerva Trajanus és Gordianus Imperatorok ezüst pénzét, 4-szer Aurelianus, Constantinus, és M. Probus Imperatorok bronz érmeivel, 5-ször. M. Otacilia (Marius Julius Philippus neje) bronz érmeivel, és 6-szor egy kopott (talán Aurelianus) bronz pénzével.

Selmeczy Sándor ur nemes érdeklődésből II. József trónörökös és testvére II. Lipót (utóbb m. király) emlékére a magyarországi bányák 1764. évben történt megszemlélése alkalmából vett igen szép nagyobb ezüst érmevel lepte meg múzeumunkat. Nem különben Kossaczky Emil ur a szentgyűlés iránti lelkes buzgalomból 1-ször. M. Terezia király asszonyának 1766. évi „ad normam Convent.” vett ezüst két forintost, és 2-ször Carolini Augusti I. Ferencz királyné 1825-ben koronázását örökítő ezüst emlékérmét ajándékozta gyűjteményünk szaporítására.

Szontagh Antal ur lovagias szíveséggel a Kr. n. 350. évben elhalt Flavius Julius Constantinus császárnak igen szép aranyát nyújtotta át Múzeumunk díszére.

Henrici Agoston ur a sztrigovai ág. evang. lelkes, ki szent hivatal és buzgalma mellett minden szépnél és jónál méltó érzelmű kegyelője, a multak mely ötte rongyai közül a végremlástól megmentett hat darab, selyemre, atlaszra festett XVII. századbeli feliratos gyász-címekkel gazdagított történelmi emlékeink gyűjteményét. E temetési címerek, melyek egyike gróf Balassa II. Dávidról szól, gróf Esterházy Hona 1664. évi, a második a Wesselenyi öcseseküvésben is részvesztő Balogh György 1689. évi, a harmadik Kubinyi Mihály

1690. évi temetésére készültek. s a többi három tisz. hardt Kata 1694. évi, Mocsary Hona 1692. évi stb. genealogiai és heraldikai tekintetben is a legérdekesebb történelmi emlékeket képezik, és méltán magán egy külön részletes ismertetést érdemlenek.

Bárczen értesültem arról is, hogy megyénk kitűnő szívesedélyes egésze Pinter Sándor, ki Palocz-mesével hazai modalmunkban maradványok érdekeit szerzett, egy ószi, bronz korakbeli királyi érdekes egész gyűjteményével ajándékozta meg tartatunkat, mely gyűjtemény — mint méltán említendő — történelmileg nagybecsű kincs lesz vármegyei Múzeumunknak, melyről tehát részletesebb — talán magától az adományozótól várható — szakszert ismertetést lenne kíváncs.

Korodinyi Károly ur Sz. Várallyáról és Straky Lajos ur Szent-Iványról értesítettek azon hazafias szándékukról, mely szerint gyűjtött régiségekkel és levelekkel készülnek járulni a Múzeum gyarapításához, nevezetesen az utóbbi ur teljes hazafiai készséggel vaskori 40 db, regipénzből 36 db, bronzokból 6 db és egyebekből, összesen 111 db tárgyval és több érdekes régi irománnyal ajándékozta Múzeumunk alapjának lerakásához járulni. Mindezeknek mielőbb beküldését kérjük is, hogy azokról aztán bővebben szólhassunk.

Az adományozók pedig ez által is vegyék a tisztelet nevében is méltán megérdemelt köszönetüket.

Harpás, nov. 12. 1891.

Nagy Iván.

Hírek és különféle.

Személyi hír. László Zsigmond igazságügyi miniszteri tanácsos nov. hó 11-én B-Gyarmaton járt s tárgyalásokat folytatott a vármegye tulajdonát képező börtön átadásá ügyében.

Vasváry Kolos hercegprímás önmegnevezése, azon alkalomból, hogy őt kinevezetése folytán a b-gyarmati rom. kath. parochián egybegyűlt névnap-társaság táviratilag üdvözölte, következő szép távirattal tisztelte meg nagyságos Farkas Mihály ez. kanonok urat, mint aki a társaság képviseletében az üdvözlő táviratot Melcher Ferencz iskolásként elnök úrral együtt aláírta: „Nagyságos Farkas Mihály ez. kanonok urak. A b-gyarmati plebanián egybegyűlt híveimnek rekonveniens üdvözlője megerősít azon reményben, hogy magyar hazánk s szentgyűlésünk javára az apostoli királyi díszeségére irányuló főpásztori és hazafiai törekvésben, nehez feladatunk teljesítésében papságom és világi híveim nagybecsű támogatására és készséges közreműködésére bízunk számíthatok. Fogadják megörvendeztető figyelmükért szíves köszönetemet és üdvözlőmet. Vasváry Kolos”

Gr. Czebrán László vármegyei egyik irányadó férta nagy örömet csinált a vármegyei esekelyen javadalmazott tisztikarnak. A nemeskeblű s igazságos-teréről általánosan ismert gróf azon férfiak közé tartozik, akik ugyan teljes szigorral megkövetelik a jó közigazgatást, de a méltányossági tekinteteket sem tévesztik szem elől. A tisztviselő méltányosabb javadalmaztatása iránt beindított iudoklat javaslatá lapunk más helyen olvasható, s itt még csak annyit jegyzünk meg, hogy az ő humanus felfogását máris több nemeskeblű megyebizott-sági tag készséggel tette magáévá. Czebrán és társai ezzel kezdeményezői lettek az igazi közigazgatási reformoknak.

A vadmerti rom. kath. templomot, mely lényeges átalakításon és javításon ment át, november 8-án szentelték fel áhítatos ünnepségek mellett. A templom tornya egészen újból alakítottatott át, a templombelseje pedig kifestetett. Mindezt Farkas Mihály ez. kanonok és esperes plebános ur buzgalkodása folytán történt. Az építkezést Blazsek Ferencz b-gyarmati jövevű építész-vállalkozó végezte, igen jól és olcsón. A szentelési ünnep után a megjelent egyházi és világi férfiakat a kanonok ur fényesen megvendégelte.

Harangszentelés. A-Bodonyban nov. hó 8-án szentelték fel az ev. egyházi hívek buzgalomából megszerzett harangokat. Aznap A-Bodonyban egyháznapja is volt, melyre az alkalmi magyar beszédet Gróf Mihály agárdi lelkész ur tartotta, az új harangokat pedig Sinkó Frigyes alesperes, b-gyarmati lelkész ur szentelte fel. E napon iglatták be felügyelői hivatalába br. Buttler Ervin urat is. Az ünnepélyen, melyet Sinkó Gyula lelkész ur által adott fényes ebéd követett, Laskáry Gyula esperességi felügyelő ur és Prónay István és Péter urak ikrésztvettek.

Jótekonyság. B-Gyarmaton az állami elemi népiskolában november 1-jén történt meg a szegény árva gyermekek felruházása, azon alaphól, melyet Kemény Gábor, az iskola derek igazgatója évek során át fillerekből gyűjtött össze s mely alap ma már 1572 fokra rög. Összesen 9 gyermeket láttak el meleg téli ruhával.

A b-gyarmati tornagyűlés választmánya Horváth Danó elnöksége alatt nov. 8-án ülést tartott, mely alkalmával elhatározták, hogy a tornázás től évadjá a polgári iskola tornahelyiségében mártól fogva megnyílik, a tagok felkérteknek, hogy eziránt Wagner István művezető urnal jelentkezzenek. Intézkedéseket tett a választmány az iránt is, hogy a keresolya pálya alkalmasan berendeztessek. A keresolya évadjegyeikára ezúttal 1 ftt helyett 2 ftt lesz, s az alkalmi jegyek ára 10 kr. helyett 20 kr. A díjakat azért emelte fel a választmány, mert alapot akar teremteni egy keresolya pavillon felépítési költságra. A csónak osztály vezetője Reinhardt Rezső ur megbízott, hogy a mostani esőlnakokat a telen át javítsa ki s egy-egy új csónak beszerzéséről gondoskodjék. A tagokat ezúttal is felkérteknek, hogy hátralelkes tagdíjakat befizetve szíveskedjenek.

Halálozás. Szerény Lajos, 34 éves joghallgató, Szerény Gábor nyugalmazott főszolgabíró fia, Kolozsvárról, ahová tanulmányának folytatására ment, rövid szenvedés után, eltele virágban, 22-ik évében nov. 11-én meghalt. Béke porának!

Dr. Imrik Péter, a b-gyarmati kir. törvényszék bírája az igazságügyi miniszter a m. kir. Curiahoz tanácsjegyzőül hívta be. Dr. Imrik Péter urban a helybeli törvényszék kiváló tobt-egye s igen tevékeny erő, azok, kik őt pár évi ifjúságában alatt közelebbről ismerték, je ismerősi, nagyraesett barátot veszítenek. Tehetséges, ambiciózus s lelkiismeretes munkása ő judeaturánkunk: érdemei szerették meg neki a díjazást állást, melyet rövid idő múlva be fog tölteni s a mely bizonyára lépésről fog szolgálni a további emelkedésre. S minden őszintén gratulálunk az igen tisztelt bíró urnak kitüntetés alkalmával, egyúttal igaz szívvel kívánnk, hogy a megérdemelt emelkedésnek megfelelő feladat is legyen!

Névmagyaratás. Fejlesztők József székelyi illetőségű egyen „Vidam”-ra magyartta nevet.

Új váltó-úrlapok. A pénzügyminiszterium értesítése szerint a jövő 1892 évi január 1-ével új váltó-úrlapok lepakk elthe. Az új váltók kezes száma, illetve világos-terma helyegessé lesznek ellátva. A régi kiadású kincstári váltó-úrlapok ez évi decz. 31-én vonulnak ki a forgalomból, tehát csak addig használhatók el teljes érvényűvel. 1892. évi január 1-től kezdve azonban a forgalomból kivett helyezett kincstári váltó-úrlapok használatára a törvényes helyegességek nem teljesítésével egyenlően fog tekintetni. A használaton kívül helyezett, de el nem használt váltó-úrlapok a törvényes határozatok megtartása mellett, a helyegraktárnál és a kir. adóhivataloknál 1892. január hó 1-től ugyanczen bő 31-ig kicserélhetők, e határidő betelte után azonban a forgalomból kivont váltó-úrlapok sem bocsarthatók, sem megterítették nem fognak.

Beindított hírek. M. Jho 20-án a 82 éves öz. Foltini Antónia, a városi járási postai szentesi lakosn meggyilkolva vérsé tagyva találta meg. A gyilkosság körébe a városi orparancsnok a tett helyén megindított gyors tapintatos nyomozás után a tettest a közeg nagy amúlsára, meggyilkolva, noka öreai lakos Gyori Ferencz szomszédságban felelőse, letartóztatva és a tereskei kir. bíróságnak adta át. A tettes azzal megmenti magát, hogy azért gyilkolta meg nagyanyját, mert megarta már ötöt, amonában törvényesen megindult tartózkodni kellett neki aml. — **Elfogott tolvajbando.** A diványi óra m. hó 26-án 7 budalibottai lakos szomszédságban egy professzionális tolvajbandát tartóztatott le, kik a Gorbner Lajos losonezi és Telek Andras tarmaczi lakosok kárára ellopott tehéneken lakmaroztak. — ez után a társulat szerint még több más hasonló tetten lopás is napvilágra fog kerülni, mert 12 darab tehéneken használt kolomp, csenge is találtak a fővárosi házbanál. — **Rablás.** A fővárosi szomszékban óra 1 hó 2-én 180 arany felmú kártartó nyomozás után 12 együt tartóztatott le, kik közül ket főtetter 1 évi szent, hoban a másokkal egyetben fővárosi György Miklósalvi lakost megtamadtak s 118 forint pénzt elraboltak. daczára annak, hogy az elrabolt pénz megkerült, tettesek még tagadatlann vannak. A többiek különféle régiók lopások és betörésekkel vádolt fejezvecs oszavargók, kikre többféle súlyos büntetelmény elővetésének olyva nehezedik Válszeményi a helyi kir. igazságszék börtönében van.

Nyílt-tér.)

Köszönetnyilvánítás.

Azon haloszt ellen biztosító bárczának, melyet boldogult férjem a nemzetkötő baleset ellen biztosító-társulat fonyokosságával Baszken választott, alig fél évi eltheleptetése után férjem hazatérében ismeretlen tettes által lesből orozva agyonlovetett.

Köszte érzem magamat ezen társulat vezérigazgatójának Budapestre, mely a biztosított 5000 ftt összeget a leggyorsabbban s legpontosabban kezeimhez szolgáltatta, ugy saját, mint gyermekeim nevében legundnyebb báns kasszetemet küldezni, nekikülömben a nemzetközi baleset ellen biztosító-társaságot bárczánk is a legundnyebbban s a legtekei-ismertetesebben ajánlat.

Cerania (Slavonia), 1891. október 25-én.

Öz. Kerpner Jozsefn.

* E rovaton közlöttekert nem vállal felelősséget a Szerk.

HORVÁTH DANÓ,

felelős szerkesztő.

2017-891 sz. Árverési hirdetményi kivonat.

Az ipolyági kir. törvényszék mint első bateség közhírre teszi, hogy Domán Ferencz végrehajtójának, Tóth szent. Falsai Anna végrehajtást szenevő elme 217 ftt 30 kr. átkövetelés és járulékaikak közigazgati iránti végrehajtási ügyben az ipolyági kir. törvényszék területén lévő Újlak község határában fekvő az újalusi 191 sz. tükben Tóth szent. Falsai Anna tulajdonát bejegyzett 1-3-3. sz. sz. egykötött telekbeli álló birtoka 1218 friban ezenel megállapított kikiáltási árban az utóajánlat folytán újabb árverést hirdetle és hogy a fennböl megjelölt ingatlanok az 1891. évi november hó 30-ik napján d. e. 10 órakor Újlakban a község bánság megartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási árban alál is eladami fognak.

Árverési szándékok tartoznak az ingatlan becsárának 10%, vagyis 122 fribt közzepénben, vagy az 1891. LX. tör. sz. 42. §-ban jelzett árállyammal szentelt és az 1891. évi november hó 1-én 333 sz. alatt közt igazságügyminiszteri rendelet 8 §-ában kijelölt önköltségek érekeppárlan a kikiáltott kezehez letenni avagy az 1891. évi LX. l. sz. 170 §-a értelmében a bánságnak a bíróságnál előleges elhelyezésről kiállított szabályszerű előmerővny árszolgálatát.

Kelt ipolyágon, a kir. törvényszék mint telekhatárvé hatóság 1891. évi aug. hó 11-ik napján.

2290-891 sz. Árverési hirdetményi kivonat.

A székelyi kir. járástörtség mint telekhatárvé hatóság közhírre teszi, hogy a kir. általánosítar végrehajtójának Senta Ferencz és társai végrehajtást szenevő elme 201 ftt 84 sz. ftt. átkövetelés és járulékaikak közigazgati iránti végrehajtási ügyben az ipolyági kir. törvényszék területén lévő Újlak község határában fekvő az újalusi 191 sz. tükben Tóth szent. Falsai Anna tulajdonát bejegyzett 1-3-3. sz. sz. egykötött telekbeli álló birtoka 1218 friban ezenel megállapított kikiáltási árban az utóajánlat folytán újabb árverést hirdetle és hogy a fennböl megjelölt ingatlanok az 1891. évi november hó 30-ik napján d. e. 10 órakor Újlakban a község bánság megartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási árban alál is eladami fognak.

Árverési szándékok tartoznak az ingatlan becsárának 10%, vagyis 122 fribt közzepénben, vagy az 1891. LX. tör. sz. 42. §-ban jelzett árállyammal szentelt és az 1891. évi november hó 1-én 333 sz. alatt közt igazságügyminiszteri rendelet 8 §-ában kijelölt önköltségek érekeppárlan a kikiáltott kezehez letenni avagy az 1891. évi LX. l. sz. 170 §-a értelmében a bánságnak a bíróságnál előleges elhelyezésről kiállított szabályszerű előmerővny árszolgálatát.

Kelt székelyen, a kir. törvényszék mint telekhatárvé hatóság 1891. évi október hó 25-én.

